

DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Hírek.....	3
Recenzió.....	6
Hangolódás.....	9

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.
Telefon: +36 52 518-536
E-mail: alumni@drhe.hu

Köszöntő

Adventus Domini

Az Úr eljövételének nincsenek emberi előfeltételei. Nem kell hozzá sem jól megépített „leszállópálya”, sem a több hetes előkészület. Ezekre neki nem, kizárólag nekünk van szükségünk. De nekünk annál inkább szükségünk van. Mert könnyen telítődhetünk panaszainkkal, keserőségeinkkel, és ilyenkor nem is vesszük észre, hogy süketté és vakká, kapcsolatra képtelenné váltunk. „*Teljesen kikészültem, elegem van!*”- gyakran hallhattuk, talán mondtuk mi is 2021-ben. Ez annyit jelent, hogy annyira tele vagyok saját gondolataimmal, kétségeimmel, hogy másra nem jut figyelmemből. Még Istenre sem tudok igazán figyelni. Így járt Gedeon is a későbbi hős hadvezér, akinek kérdését valószínűleg sokan feltették ebben az évben: „*Ha velünk az Úr, miért érnek bennünket mindezek? Hol vannak azok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk?* (Bírák 6,13) Gedeon nem kapott választ a kérdésre. Legalábbis erre a kérdésre nem. Kapott viszont sokkal többet ennél: ígéretet, feladatot, távlatokat. Sokszor mi sem kapunk feleletet a kínzó miértekre, jön azonban felülről a megerősítő üzenet: „*Az Úr veled van...*” Isten nem azért jön el, hogy nosztalgikus hangulatba ringasson minket, hanem hogy szembesítsen önmagunkkal és feladatot adjon nekünk. Az Úr érkezésének következménye kell legyen: a mi indulásunk!

Merre is indult el alumni közösségünk 2021-ben? Miután be kellett látnunk, hogy eredeti terveinket a járványos időszakban nem tudjuk megvalósítani, új utakat kerestünk. Legnagyobb vállalkozásunk a DRHE Antológia álmának valóra váltása volt. Ebben nagyszerű partnerek voltak Dr. Vitéz Ferenc tanár úr, az irodalmi önképzőkör vezetője és Koncz Karola, az Új Közlöny főszerkesztője. Tolleforgató korábbi hallgatóink közül mintegy ötven fővel vettük fel a kapcsolatot, akikből összeállt az alumni fejezet 30 fős szerzői csapata. Izgalmas és intenzív időszak volt, amikor sok korábbi teológus és tanítóképzős hallgatóval válhattunk levelet, hívhattuk fel egymás telefonon. Ilyenkor nemcsak a készülő kötetről, hanem sorsokról, szolgálatról, családi örömeikről és nehézségeikről is beszélgethettünk.

Többen elhárították a felkérést az írásra, de lelkesen ajánlottak maguk helyett olyan volt évfolyamtársat, akik ma is írnak verset, prózát. Május végére összeállt, és július közepén megjelent a kötet. Az ősz Alumni Családi Napot jelenléti formában tarthattuk meg. Ekkor tartottuk az antológia bemutatóját. Rácز Róbert recenzióját (amely a Református Tiszántúl karácsonyi számában is olvasható) közöljük mostani hírlevelünkben, míg Dr. Fazakas Gergely tanár úr méltatása a Confessió című folyóiratban fog megjelenni. A családi napról fényképeket, valamint a nyitó áhítat szövegét adjuk közre.

Áldott Ünnepi készülődést és családi körben megélt karácsonyi örömet kívánunk alumni közösségünk minden tagjának!

Dr. Hodossi Sándor, intézményi alumni felelős

Légy példa (Titusz 2,7)

Alumni Családi Nap nyitó áhítata

Tudjuk vagy nem, akarjuk vagy sem, mindannyian példaképek vagyunk, akik lelkeszként, tanítóként vagy hitoktatóként, vallástanárként rendszeresen kiállunk az emberek elé. Családban, osztályban, gyülekezetben, ki tudja még mennyi helyen és mennyi ember számára. Tőlünk (is) veszik a mintát, tanulják az életet kicsik és nagyok körülöttünk. És ez nem a mi választásunktól függ, vezető szerepünkből következik. Ez jó hír, mert azt jelenti, hogy fontosak vagyunk, figyelnek ránk. De néha rossz is, mert nem tudunk mindig, minden helyzetben példamutatóan szólni, cselekedni, és ez nyomasztó teher is lehet a vállunkon.

Légy példa!-írta Pál Titusznak. Legyél tudatában annak, mivel jár a vezető szerep! Az apostol két nagy területet említ: a cselekedetek és a tanítás világát. Kezdjük a másodikkal, mert az egyszerűbbnek tűnik. Hiszen erre készültünk, erről van papírunk. Fel vagyunk hatalmazva a tanításra. Tanítunk iskolában, gyülekezetben, meg ez nekünk, talán rutinszerűen is néhány év után. Azt gondolom, hogy éppen ez a csapda: a rutin. Rutinból, megszokásból nem könnyű jó példát mutatni. Szükséges a tiszta, feddhetetlen tanítás, de az életpéldánk hitelesíti igazán. A fásult vezető is példa, de nem példakép, Nem csak a szavaink, hanem sokkal inkább személyiségünk, emberi hitelességünk vagy annak hiánya mentén ítélnek meg bennünket környezetünkben.

És itt jön a másik nagy terület, amelyet megnevez Pál: Légy példa a jó cselekedetekben! Akkor is mintát, példát adunk, amikor meg sem szólalunk. Gyermekeink, tanítványaink, gyülekezetünk tagjai figyelik tetteinket, viselkedésünket. Nemcsak a magasztos, ünnepi pillanatokban, amikor igyekszünk példamutatóan szólni, cselekedni, hanem a hétköznapiok sűrű egymásutánjában Akkor is, amikor éppen nem szeretnénk. Mert tele vagyunk gondokkal, feszültséggel, megoldandó vagy megoldhatatlannak tűnő problémákkal. És ilyenkor is figyelnek bennünket. Vagy talán ilyenkor figyelnek bennünket csak igazán, hogy mit kezdünk a nehézségeinkkel. És nemcsak velünk kapcsolatban vonják le a következtetést, hanem annak az Istennek az erejére is következtetnek viselkedésünkből, akinek a szolgálatában állunk. Ha valóban erőforrás a hitünk az erőtlenség idején is, akkor leszünk igazán példaképek.

Kedves példaképek! Tudomásul kell vennünk, hogy mindannyian kirakatban vagyunk, akik katedrára, vagy szószékre merészkedünk. De van egy nagy és közös segítségünk. Ez a mi titkunk. Az, hogy nem magunkat kínáljuk fel követésre, hanem mi magunk is tanítványok vagyunk. És éppen ezért válhatunk példaképpé, mert a mi Krisztus-követésünk lehet a valódi minta a ránk bízottak számára. Botlásainkkal, gyengeségeinkkel együtt is mutathatunk jó példát, ha őszinte és tiszta a hitünk, az életünk.

Azzal kezdtem, hogy nem is igazán tudom, hogy inkább jó, vagy rossz hír az a tudat, hogy példák vagyunk a környezetünkben. Inspirál, lelkesít, vagy inkább nyomasztó teher, állandó megfelelési kényszer. Attól függ, hogyan éljük meg. Az én javaslatom az, hogy ne görcsöljünk! Csak legyünk bátran és őszintén azok, akik lennénk: Tanítványok, akik teljes odaadással igyekeznek követni a mestert. És csakis így válunk hiteles, szavakban és tettekben is kipróbált példaképekké. Adjon ebben bátorítást, segítséget ez a mai nap, a közösség, összetartozás erejének megtapasztalásával! Amen

Hodossi Sándor

Hírek

Futottak még...

2021. szeptember 19-én rendezte a Nagyerdőn a Debreceni Kilométerek Sportegyesület a XI. Rotary Futófesztivált. A DRHE Alumni közössége is képviseltette magát, miután egy lelkes csapat úgy döntött, együtt, váltóban teljesíti a 42,2km-es maratoni távot. Nem titkolt célunk az, hogy a következő évben már több csapattal jelenjünk meg az eseményen.

Hogy kerültünk alumni közösségként egy tömegsport rendezvényre? A világjárvány idején, amikor a hagyományos programjaink megszervezésére nincsen mód, új megoldásokra van szükség. A közösségépítés egyik eszközének tartjuk a váltófutást, ahol bár egyesével, mégis csapatként buzdíthattuk egymást, szurkolhattunk egymásnak. Valódi családi programként a házastársak, valamint a gyerekek is a csapat részét képezték. Minden kör után büszkén hallhattuk a helyi műsorközlőtől, hogy a DRHE Alumni csapata újabb kört teljesített. Több száz ember értesülhetett arról, hogy a Debreceni Egyetem mellett a DRHE is képviseltette magát a rendezvényen.

Miért futottunk? Főleg azért, mert szeretünk futni. De azért is, hogy a Debreceni Református Hittudományi Egyetem is jelen legyen ezen a rendezvényen. Továbbá a DRHE Alumnihoz való tartozásuk kifejezéseként, a sport örömeért, az egészséges életmód népszerűsítéséért. Persze leginkább azért közösségi élményért, melyet egy ilyen esemény adni képes: a felkészülési időszak céltudatossága, a jelenlét megszervezése, a közös szurkolás egymásért, a teljesítés öröme.

Ez volt az első ilyen szereplésük a DRHE színeiben és amellet, hogy keressük az újabb alkalmakat, nem titkolt célunk, hogy bővítsük az egyetemünkről érkezők számát. A következő versenyeken már több dolgozót, volt hallgatónkat is szeretnénk megszólítani, ezzel növelve a DRHE futótáborát.

Aki szívesen csatlakozna, keressen minket bátran! Minél többen vagyunk, annál nagyobb az örömünk. A jelenlegi kiírás szerint a Rotary Futófesztivált legközelebb 2022. március 27-én rendezik meg.

Fülöp Roland – Hodossi Sándor

ROTARY FUTÓFESZTIVÁL
2021.09.19
DRHE Alumni

Alumni Családi Nap egyetemünkön

Első Alumni Családi Napunkra 2021.október 9-én került sor, melyre most egy képes összefoglalóval emlékezünk.

Alumni Családi Nap 2021

Csillag vagy!

Nem irodalmárként teszem meg ajánlásomat a DRHE által szerkesztett Csillag vagy! címet viselő antológiához. Igaz, valamikor a Kollégium falain belül kedves barátommal, Szántó Józseffel minden héten kitettük a hét versét a tápintézeti faliújságra a nem tananyagos költőktől, és valamikor én is papírra vettem néhány keresetlen, vagy nagyon keresett, de sosem talált mondatot. De ezektől még nem lettem irodalomtudor. Vagyok, akire olykor rátalál az irodalom így vagy úgy, de én magam sohasem kutattam titkait, vagyok, akit olykor megérint a literatura, de sohasem kötöttem vele házasságot, vagyok, aki csak fürdözök a versek csendes tavában, de sohasem küzdöttem annak veszedelmes mélységeiben. Ennek értelmében itt és most nem keresek verslábakat és hexametereket, és nem lesznek műnemek sajátosságait taglaló vagy azokat hiányoló értékelések és kritikák. Csak és kizárólag teológusként igyekszem, négy rövid epizódban recenziómat megtenni.

1., A borító: Kezdjük mindjárt a legszembetűnőbbel. A Naplány című alkotás hív a könyvhöz. Színei már előre vetítik a könyv tartalmának sokszínűségét. Ez a **sokszínűség** ott van a műfaji gazdagságban, a tartalomban, a témaválasztásokban, valamint a szerzők változó irodalmi „rangfokozatában”. Példaértékű a különbségek megférése. **Meg lehet férni** egy könyvben, meg lehet férni egy lapon, meg lehet férni egy asztal mellett. Példaértékű ez a tett, mert egy velejéig ellentéteket és ellenségképeket kreáló világban, végtelenül agyafúrt antagonisztikus környezetben követel magának helyet. A Naplány megtanít ugyanakkor a **kellő távolságtartásra**. Nem lehet túlzottan eltávolodni tőle, mert akkor az örök sötétség és ridegség birodalma kísért meg, de túl közel sem mehetünk, mert akkor Ikarosz bukásával kell számolnunk. Művésznek és lelkésznek, hisz mind a kettő ihletett, mindig a kellőtávolságban kell lennie ahhoz, hogy megbízója hallhatóvá és láthatóvá legyen, és ő maga hallható és látható legyen. Az olvasóval szemben is követelmény a kellő távolságtartás. A megfelelő helyen kell lenni, hogy az írások érthetővé és életessé váljanak. Slendrián távolság épp úgy száműzendő, mint a túlzó, részletekbe elvesző közelség. Biztatóak a borító élénk színei is. Ha figyelembe vesszük, hogy a pandémia okozta sokkban, nyomasztó karantén helyzetben születtek az írások, akkor szomorúbb, sötétebb színeket várnánk, de meghazudtolva a komorságot, élénkséget sugároz a könyv és az írások tele vannak fiatalsággal, üdeséggel, lendülettel. A tavaszt hordozzák.

2., A cím Csillag vagy!. A néhány évvel ezelőtt megrendezett Csillagpont fesztivál himnuszát választották a szerkesztők a kiadvány címéül. Egyszerű lenne a református szimbólumszótár leggyakrabban használt és talán a lekézenfekvőbb jelképeként magyarázni a választást, hisz a csillag annyira református, annyira a miénk. Többről van itt szó. A gyűjtemény egésze rímeli a kezdő verssel, amikor az Egy csillagra fókuszál, aki fényt és mozgást, vagyis célt és értelmet ad a bolygóknak, vagyis nekünk. A könyv születésének körülményeit nagyban befolyásolta világjárvány okozta kényszerű bezárkózás, ami együtt járt önmagunk körül való meddő bolyongásainkkal. A karantén-állapot Sinka Csillagvesztés című versét juttatja eszünkbe, amit reményvesztésként, sőt Istenvesztésként értelmezhetünk. Talán nem történtek meg konkrétan ezek az elvesztések egyéni és közösségi létünkben, de lehetősége nagyon közel fértkőzött hozzánk. Fészket talán nem tett fejünkre, de felettünk repked. A könyv a veszteségeinknek, veszteségeinknek kárpótlása, és a Csillagratalálás, a megtalálás élményével gazdagít. A Csillag vagy! gyűjtemény egy olyan szelence, ami Pandóraéval ellentétben a reményt engedi szabadon.

3., **A keret** A mű elején és végén, első olvasásra két egymással nem rímelő vers kapott helyet. A két mű azonban nagyon is közel áll egymáshoz, és tökéletesen nyitja és zárja, keretbe foglalja a könyv írásait. Ilyen kapcsolódási pont, az **ego csődje**. Az első versben az utat kereső bolygó bolyongása, az utolsóban az ego magánya az alapállás. Aztán jön az **Istenre találás** motívuma a csillagra lelés illetve az isteni lehajlás nyomán. Végül pedig ebből a találkozásból hitvallás születik. A könyv egésze igyekszik ilyen **hitvallásként** betölteni szerepét. Teszi ezt azért, mert a szerzők a „karantént” egy **status confessionisként** értelmezik, és Szűcs Ferenc felismeréséhez igazodva, miszerint „az egyház nem a történelemmel, hanem a történelem Urával folytat párbeszédet”, hangsúlyozzák, hogy a járvány idején sem a betegséggel van elsősorban dolgunk, hanem azzal, aki a betegségnek és szenvedésnek is Ura.

4., **A tartalom** Figyelemre méltó, hogy a többnyire lelkeszi alapállású egyének egyszer csak a művészet felé fordulnak, és a művészet eszközeivel igyekeznek kifejezni önmagukat, és ennek segítségével akarnak közvetíteni. Mindez történik akkor, amikor a létrontás hatványozottan megmutatja valóját, amikor a járvány bizonytalanságot szül, amikor a halálnak elkezd arca lenni, és érintettekké válunk. Ha van valami, ami a létrontás során képes még humánusot, emberséget őrizni, akkor az a művészet. Ahogy Dúl Antal is fogalmaz: „Művésznél lenni azt jelenti: túlemelkedni a téridőbe szorított életben. A művészet egyetemes távlatot nyit, és a létünket átható homályba bevilágít.” Ennek a „bevilágításnak” lehet részese, aki kezébe veszi a könyvet.

A gyűjtemény alkotásai létünknek olyan szegmenseibe világítanak be, amik éppen a világi járvány miatt lettek hangsúlyossá és olyan jelenségre mutatnak rá, amiket a pandémia hívott elő.

Ilyen jelenség többek között a **kis dolgok felértékelődése**, amire a szerzők a betűkkel való játékokkal, a természet és a mindennapok apró, jelentéktelen figurák szerepeltetésével hívták fel a figyelmet. Ebben pedig isteni sajátosság figyelhető meg, hisz az evangélium is számos alkalommal hívja fel a figyelmet a kicsikre. Jézus gyerekeket állít középre, összeszedeti a maradékot, liliommal és verebekkel példálózik, és a legkisebb városban, Betlehemben születik. A megváltás ugyanis jár a legkisebbnek, a legjelentéktelenebbnek is.

Egy másik hangsúlyos pandémia jelenség az otthon és az asztal motívumai. **Az írások többsége is foglalkozik a hazatéréssel és az asztallal.** Szabad áthallani a Szentírás hasonló utalásait (utolsó vacsora, kánai menyegző, tékozló fiú stb.). Még Sztálin is helyet foglalhat a kegyelem asztalánál, ahol van őszinteség, megbocsátás, együvé tartozás. Ezek a képek megerősítenek abban, hogy vendégek vagyunk. Vendégei vagyunk egy nagy ismeretlen Úrnak.

A karantén-helyzet kötődéseink és kötelékeink újra gondolásával szembesítettek. A művek többsége szinte kiált a **kötődések és kötelékek komolyan vételéért**. A megszokott társadalmi érintkezések felborulása láttán a művészeti alkotások is erőteljesen követelik a mélyebb és őszintébb kapcsolatokat. Az óhajtott kötelékek sajátossága, hogy elsősorban bizalomról szólnak és nem biztonságról. Az Istenhez tartozás is bizalmon alapszik és nem biztonságon.

Talán a maszk okozta arctalanságból ered, hogy sok írás foglalkozik a **torzulásokkal, a csúfsággal**. Meg kellett látni napjainkban az életnek azt az oldalát is, ahol elbukás van, ahol rútság van, ahol az esztétikum teljes hiányával kell számolni. De éppen a külső rútság mellett lesz, lehet erőteljes a belső felértékelődése. A kiadvány éppen egy ilyen belső értéknek és belső útnak bizonyul, ami képes a világ szörnyűségeivel szemben is a szépre vágyni, a szépet óhajtani.

A Covid egyik a tünete a légzés-nehézség. Számos alkotásban jelenik meg a **fellélegzés, a lélegzetvétel**, a futás közbeni fulladás vagy éppen a Szentlélek hívása (epiklézis). A párhuzam egyértelmű. A testi légzés gondok egyben a belénk lehelt istenivel is állandóan küzd és küszködik. A lélegzethez jutás felszabadulást eredményez. Szinte kiáltanak ezek az írások az örök karantén feloldásáért.

Az antológia három szakasza három embertípust formál meg. A teológusok írásaiból a **Homo problematicus** szólal meg, a mindig eligazodást kereső, aki érzi, hogy léte örökké mezsgyén jár: igaz és hamis, szép és rút, élet és halál, zárás és nyitás határán. A képzőköri munkáiban a **Homo ludens** érhető tetten, és az, hogy a játékot is komolyan kell venni. Végül az öregdiákok művei a **Homo christianos**, a krisztusi ember megjelenését sürgetik, mint elérendő létminőséget.

(Kép forrása: <https://www.museumvanbuuren.be/en/works/pieter-bruegel-the-elder/>)

Epilógus: Pieter Bruegel Ikarosz bukása című festményének érdekessége, hogy a kép jobb alsó sarkában épp hogy észre vehető Ikarosz tengerbe zuhanása. A kép többi szereplője észre sem veszi a hőst. Hankiss Elemér interpretációja szerint a szereplők közömbössége az, ami elkeserítő. Nem törődnek a hőssel, az álmodozóval, csak végzik rutinfeladataikat. Meg sem érinti őket a csoda vagy éppen a tragédia. Elmennek az élet nagy drámája mellett. A most közreadott antológia éppen annak ékes bizonyítéka, hogy nem mindenki halad együtt a közönyös és érdektelen tömeggel. A könyv szerzői és szerkesztői felismerték azt, amiről Alexander Battyhány ír A közömbösség legyőzése című munkájában. Képességünk van arra, **„hogy megszólítottak és megbízottak tekintsük magunkat, ha a világ változásra szorul: megbízatásként értelmezzük, hogy fordítsunk jóra valamit, ami fölött egyébként vállrándítva elsiklanánk.”** A kötet alkotói jóra fordították ezzel a kiadvánnyal a világot. Nem jobbra csupán, hanem jóra. Ezért pedig, miként a könyv utolsó versének utolsó sora vallja: Soli Deo Gloria.

Rácz Róbert

Adventben már...

Ilyenkor már
hamar alkonyodik.
Száraz, őszi avarillat helyett
aprószemű téli eső szaga
kúszik be orromon, s
tapad ruhámra.

Szinte már
várom a sötétet.
A nap, ha kibújik is olykor,
erejét veszti, tétován
vonul vissza kora délután
égi rejtekébe.

Valahol már
gyúlnak a fények.
Utcai lámpák hideg izzóinak
neonkékje takarja el a csillagokat,
s a hold is csak a
pocsolyákban tükröződik.

A városban már
november óta
versenyeznek a led-es lámpaangyalok,
fényfüzerek,
kopott ünnepi zenék, s a kivilágított
óriáskerék
a figyelmemért.

A plázákban már
leporolt díszek
csillognak újra, mosolygós-álnokul
terelve lépteimet az üzletekbe,
hol szinte majdnem
minden megvehető...

A szívemben már
régóta dobol egyre hangosabban
az elégedetlen lét tompa ritmusa.
Mégis fejcsóválva, szemlesütve, tele
táskával
fordulok meg, s
sietek haza.

Az utcánkban már
áramszünet fogad.
Nem bánom én most, hiszen csak
visszhangja az sötét
békétlenségemnek.
Mit keresek én?
S azt hol lelem meg?

Hazaérve már
csak egy kis gyertya,
egyetlen mécses kicsiny lángja köszönt
óvatosan, szeretettel ölelve át
árnyékomat.
E kicsiny fény
mégis elég...

Megértve már
a benne rejlő,
öröktől fogva örökké érő mennyei,
tisztá, fényes üzenetet,
a békesség bennem
újra megszületett.

2021. adventjében

Plangárné Karáncsi Júlia

Törött angyal

„József pedig, amikor felébredt álmából, úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki...” (Máté evangéliuma 1:24)

Tiszta, fehér hó borította a kertet. Anna a konyhaablak előtt állt, miközben várta, hogy a teavíz felforrjon. Szenteste volt. A falura csönd borult. Egyetlen lélek sem járt az utcán. Az ablak párkányán fekete macska szunyókált. Anna lassú, finom mozdulatokkal simított végig a hasán. Az elmúlt karácsonyra gondolt. Tavaly még vele volt Ádám. Ő hozta a fenyőfát, a garázsba tette este, aztán reggel volt nagy öröm, amikor Anna észrevette:

- Itt jártak az angyalok. – kiáltott fel.
 - Angyalok?
 - A fenyőfát angyalok hozzák, nem tudtad?
- A férfi csak mosolygott.
- Igaz elhiszed, hogy vannak angyalok?

Anna már nem gondolta, hogy valaha anya lesz. Nem is gondolt már az anyaságra. Elmúlt harminc, nem dédelgetett ilyen álmokat. Boldogok voltak így. Nem mindenkinek adatik gyermek. Házat vettek a faluban. Lassan elkezdtek helyrehozni. Úgy tervezték, hogy pénzt gyűjtenek, és akkor megesküdnék. A templomba is elmennek. Amikor megtudta, hogy gyermeket vár, ő is megdöbbsent. De, a döbbenet hamar örömmé szelődött benne. Amikor Ádám elment, sokat sírt, amíg végül megértette, hogy már nem csak önmagáért felelős. Nem lehetett örökké szomorú, hiszen a gyermeket ott hordta a szíve alatt. A szülei kérték, hogy költözzön haza, de ő nem hagyta ott a házat. Sokat segítettek neki, idén a fát is az apja hozta, de nem tette a garázsba éjjel, hanem tegnap délután telefonált, hogy itt áll a kapuban, és Anna nyissa ki az ajtót, mert a fa nagyon nehéz, alig bírja tartani. Az apja faragta bele a karácsonyfa tartóba, és közben arról beszélt, hogy Anna ne legyen szomorú, majd jönni fog az, aki igazán szereti. Ő nem hitt neki, de nem szólt semmit. Elővette a tavalyi díszeket a szekrényből. Miközben este felöltöztette a fát, a gyermekkel beszélgetett. Megígérte neki, hogy szép karácsonyuk lesz. Most már tudta, hogy az anyaság ösztön. Mindig is ott volt benne. A gondoskodás képessége ott volt benne mélyre ültetve. Megdöbbsentette, milyen hamar jött az aggodás is vele. Félteni és óvni egy emberi lényt, aki nem ő. Nem tudta, hogy létezik ilyen közelség...

A teavíz felforrt, ezért Anna ellépett az ablaktól. Bögrét vett elő, teát öntött bele, majd eloltotta a lámpát, és a szobába ment. A cserépkályhában ropogott a tűz, a kimosott ruhák jókedvűen száradtak mellette. Lefeküdt az ágyra, de nem nyúlt az éjjeliszekrényen pihenő könyvért, hanem a karácsonyfa fényeit nézte. A templomba nem ment el ma este, mert tudta, hogy mindenki róla beszélne. A lelkésznővel találkozott nemrég a bolt előtt, aki azt mondta neki, hogy nem kell neki semmiért szégyenkeznie, és ne foglalkozzon az emberekkel. A lelkésznő jólelkű volt, de a világ egyáltalán nem olyan volt, amilyennek ő gondolta. Ezt nem mondta meg neki. Tett egy halovány ígéretet, hogy Szenteste ott lesz, megsajnálta szegényt, mert arra gondolt, hogy hosszú estéken át írja a beszédek, és alig megy valaki meghallgatni, biztosan jólesne neki, ha valaki legalább karácsonykor figyelne rá, de végül nem volt elég bátorsága elmenni a templomba. Most is Mária jutott eszébe. Milyen nehéz lehetett neki, amikor megtudta, hogy gyermeket vár, és aztán el kellett mondania Józsefnek. Mennyire félhetett, hogy József nem hisz neki és elhagyja. Mennyire bánthatta, ahogyan az emberek beszéltek róla.

Ekkor csengettek. Elhúzta a függönyt, és kinézett az ablakon. Egy kocsi állt a hídon. Amikor kilépett az ajtón a tornácra, a kapu előtt álló embert is észrevette.

- Ki van ott? – kérdezte.
- Én vagyok, ne félj.

A hangot azonnal megismerte. Lassú, óvatos mozdulatokkal elindult felé. Hideg, téli este volt. Már fagyott. Ádám bundás kabátban és bakancsban állt a járdán. Amikor megállt a kapu előtt, és ránézett, azonnal tudta, hogy még mindig érez valamit iránta. Bármit is tett vele, szerette.

- Miért jöttél ide?
- Látni szerettelek volna. – kicsit hezitált, majd még hozzátette: - Szenteste van.

Anna nem nyitotta ki a kaput. Az elmúlt hónapok fájdalmai még élesen éltek benne. Ugyanezen a kapun lépett ki Ádám, és azt hitte, soha többé nem látja. Nem is magát sajnálta, hanem a gyermeket: hogy úgy kell ebbe a világba születnie, hogy soha nem láthatja az apja arcát.

- Józsefnek nehezebb volt, tudom. – szólalt meg a férfi.
- Kinek?
- Józsefnek, amikor megtudta, hogy Mária gyermeket vár.

Anna csak ekkor értette meg, hogy a bibliai történetről beszél.

- József még sem ment el. Hitt az angyalnak, és Mária mellett maradt. Én elmentem, pedig ő az én gyermekem.
- Miért mentél el?
- Mert megijedtem. – a zsebébe nyúlt. – Sajnálom. Nem kellett volna elhagyjalak benneteket. – kivett valamit, majd a kapu fölött a nő felé nyújtotta. – Most már hiszek az angyalnak.

Egy kis üvegangyalt nyújtott felé. A nő a kezébe vette, lassan megforgatta.

- Ó! - kiáltott fel meglepetten. – Eltörött az egyik szárnya!
- Tudom... - a férfi zavartan elmosolyodott. – De, attól még angyal.

Vége

Didi Xénia

Áldott ünnepi készülődést és
családi körben megélt karácsonyi
örömet kívánunk alumni
közösségünk minden tagjának!